

Podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się uchybienia proceduralnego, odmawiając uznania oczywistej rozbieżności między kryteriami udzielania zamówień przewidzianymi w części 5.2 sprawozdania komisji ocennej a kryteriami wymienionymi w części 5.4 tego samego sprawozdania oraz interpretując błędnie odpowiednie przepisy proceduralne dotyczące ciężaru dowodu. I tak Sąd Pierwszej Instancji nie przytacza żadnego dowodu na to, że oczywistą rozbieżność zakwalifikował jako „pomyłkę pisarską”; takiego dowodu nie można również wywieść z treści sprawozdania w sprawie oceny ofert.

Ponadto Sąd Pierwszej Instancji nie wyciągnął konsekwencji z naruszenia przez Komisję ciężącego na niej obowiązku staranności i zasady dobrej administracji. Sąd Pierwszej Instancji niewątpliwie nie zastosował odpowiednich przepisów, gdyż nie stwierdził nieważności decyzji Komisji, mimo iż uznał, że Komisja naruszyła normy prawne.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nie zastosował również odpowiednich przepisów dotyczących obowiązku uzasadnienia ciężącego na instytucji zamawiającej, co powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie udzielenia zamówienia; pismem z dnia 10 grudnia 2004 r. wnosząca odwołanie otrzymała jedynie punkty i ogólne uwagi ze sprawozdania w sprawie oceny ofert. W związku z tym Sąd Pierwszej Instancji przeinaczył przedłożone mu dowody i z tego powodu jego wyrok powinien zostać uchylony.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 6 listopada 2008 r. — Buzzi Unicem SpA i in. przeciwko Ministero dello Sviluppo Economico i in.

(Sprawa C-478/08)

(2009/C 19/24)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Buzzi Unicem SpA i in..

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico i in..

Pytania prejudycjalne

1) Czy zasadę „zanieczyszczający płaci”, wyrażoną w art. 174 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską można rozumieć w ten sposób, że można, chociażby wyłącznie w wyjątkowy sposób, nałożyć zobowiązania dotyczące nadzwyczajnych środków ochrony, rekultywacji i rehabilitacji środowiska na zanieczyszczonym obszarze (i/lub związanych z tym kosztów) na podmiot, który nie wprowadza do środowiska substancji, wywołujących szkody ekologiczne na tym obszarze, czy też, w przypadku odpowiedzi przeczącej, zasada ta sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych i/lub praktyce administracji, które

nakładają zobowiązania dotyczące nadzwyczajnych środków ochrony, rekultywacji i rehabilitacji środowiska na zanieczyszczonym obszarze (i/lub związanych z tym kosztów) na podmiot, który twierdzi, iż nie wprowadza do środowiska substancji, wywołujących szkody ekologiczne na tym obszarze, z wyłączeniem jakichkolwiek wcześniejszych ustaleń dotyczących określenia odpowiedzialności z uwzględnieniem związku przyczynowego lub wyłącznie z uwagi na fakt, że podmiot ten prowadzi działalność lub przysługują mu prawa rzeczowe czy też posiada przedsiębiorstwo na zanieczyszczonym obszarze, z naruszeniem lub z pominięciem zasady proporcjonalności?

2) Czy zasada „zanieczyszczający płaci” sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, a w szczególności art. 2050 kodeksu cywilnego, który umożliwia władzom publicznym, w przypadku gdy na skażonym obszarze prowadzi działalność wiele podmiotów gospodarczych, nałożenie na nich zobowiązań w zakresie rekultywacji tego obszaru, bez wcześniejszego ustalenia w sposób indywidualny odpowiedzialności każdego z nich za zanieczyszczenie lub wyłącznie z uwagi na fakt, że sytuację ich charakteryzuje posiadanie środków produkcji i zatem są obiektywnie odpowiedzialni za szkody przez nie wyrządzone w środowisku lub też, czy mogą oni być zobowiązani do rehabilitacji środowiska naturalnego w związku ze stwierdzonym zanieczyszczeniem, nawet bez względu na materialne przyczynienie się do zanieczyszczenia i rozmiar tego przyczynienia się?

3) Czy wspólnotowa dyrektywa w sprawie odszkodowania za szkody wyrządzone w środowisku naturalnym (dyrektywa 2004/35/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. ⁽¹⁾), w szczególności art. 7 i cytowany w nim załącznik II) sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej narzucenie jako „racjonalnych środków zaradczych” działań w zakresie matryc środowiskowych (które obejmują w niniejszym przypadku, „fizyczne odgraniczenie” wód gruntowych na całej długości brzegu morskiego), które różnią się od środków przyjętych wcześniej w wyniku przeprowadzonego na zasadach kontradyktoryjnych dochodzenia, zatwierdzonych, wykonanych i będących w toku, bez dokonania oceny warunków występujących na danym obszarze, kosztów w stosunku do racjonalnie możliwych do przewidzenia korzyści, możliwych lub prawdopodobnych szkód ubocznych oraz skutków w odniesieniu do zdrowia i bezpieczeństwa publicznego oraz czasu niezbędnego dla ich realizacji?

4) Czy, uwzględniając wyjątkową sytuację występującą na obszarze o szczególnym narodowym znaczeniu w Priolo, dyrektywa w sprawie odszkodowania za szkody wyrządzone w środowisku naturalnym (dyrektywa 2004/35/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r., w szczególności art. 7 i cytowany w nim załącznik II) sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej narzucenie z urzędu wymogów takich jak warunki zezwolenia na zgodne z prawem wykorzystanie terenów, które nie są bezpośrednio związane z rekultywacją, w zakresie w jakim tereny te zostały już poddane rekultywacji lub nie są zanieczyszczone, znajdujących się na obszarze o szczególnym narodowym znaczeniu w Priolo?

⁽¹⁾ Dz. U. L 143 s 56.